

Az altató szerekről

(Zelma)

Ma este játszunk azt, kezdte egy nap Holland, és én már tudtam is, hogy mit. Az út szélén fogok állni. Tegnap lett kész a kocsija, egy régi Audit hajtott, Dél-Budára, egy régi barátja műhelyébe vitte, ha javítani kellett. Haveroknak érthetetlenül olcsón dolgozik a srác, mesélte Holland, mindenhez tud alkatrészt szerezni, nincs olyan, hogy valamit ne tudna megoldani, és mégis egy hatalmas házban él, olyanban, amilyen nekünk sosem lesz.

Gyakran beszélt arról, hogy mink lesz vagy nem lesz. Nekünk kettőnknek. Élvezettel mesélt arról, ahogy mi élni fogunk majd valahogy, valamikor a meghatározatlan jövőben. Hogyan fogunk és hogyan nem. Libabőrös lettem, amikor hallgattam, talán nem is attól, amit éppen mondott, hanem attól, hogy rólunk van szó, nincs többé én meg ő, hanem mi vagyunk valamik, talán egy eszelős szövetség minden ellen. Nekünk mindent lehet, mert egyformák vagyunk, faszba az ellentétek vonzzák egymást hülyeséggel. Akik így találják meg egymást, ahogy mi találtuk, szagról, mint az állatok, akik felismerik egymást, azoknak mindent lehet.

El is játszottuk. Mindent, ami csak eszünkbe jutott. Eljátszottuk, hogy valakik mások vagyunk, más térbe és sorsba lépünk át, átlényegültünk, mint a színészek, habár fogalmunk sem volt, ők hogyan csinálják, az átalakulás mégis tényleges, velőig ható. Egészen újak voltunk akkor hirtelen, vagyis másképp elhasználtak, az arcunk átéléződőtt, idegen szagunk lett, más szülők kölykei voltunk, más bevégezetlen feladatok nyomasztottak, más tapasztalatok fonala varrt bele minket egy másik szövetbe, másképp öltöztünk és másképp vetkőztünk, ismeretlen kézzel markoltunk egymásba, más lett a fűszer a nyálunkban, csak a szemünk sarkában volt valami egészen kicsi hamisság, ami még megtartott az innesső oldalon, de aztán néha, nagy ritkán, valóban nem lehetett már tudni, hogy ki kicsoda.

Felhúztam a neccharisnyát (affrettando), amit előző nap vettem, mert már a nézéséből, a hangsúlyából tudtam, mi lesz a játék. Volt egy üvegcipóm, legalábbis így neveztem magamban az áttetsző műanyag sarka miatt. Nagyon magas volt, még a bokám is vékonyabbnak tűnt benne. Azt hittem, majdnem akkora leszek benne, mint Holland, de még így is ellátott a fejem fölött. Bárcsak vékonyabb lenne a bokám. Aztán persze kellett a rövid szoknya az ízléstelen piros melltartóval a mély, fekete dekoltázsba, plusz a smink. Sö-

tét kontúrok, bordó száj és körmök. Ha még az orrom se lenne ferde. Ha laposabb lenne a hasam. A seb a térdemen, a foltok a karomon nem zavartak.

Az élet többi része két játék közötti üresjárat lett. Kényszer, amitől szabadulni kell, kötelesség, amit gyorsan le kell tudni, elhagyni, amit lehet, de legalább elhalasztani, elcsalni, csak amit muszáj, ami a pusztá megmaradáshoz elengedhetetlenül szükséges, annyit tenni meg, azt is mindig az utolsó pillanatban.

Kiléptem a házból, Holland valahol az utca végén a kocsiban ült. A Király utcán kopogtam a rettenetes magas sarkakon, aztán befordultam a megbeszélthelyen. Néha elhajtott mellettem valaki, néha lassított is, de a fényszóróról és a motorhangról tudtam, hogy nem Holland, úgyhogy, másfelé néztem vagy kotorásztam a táskámban.

Amikor ő közeledett, akkorra már nem ő volt és én nem én voltam. Ringattam a seggem (mint Szekeres Mari néni, mint a lányok a város peremén), tá-tá-tá, kimérten kopogtam a kövön, lépésre lassított, jött mögöttem, megálltam, lehúzta az ablakot.

Mennyi?, kérdezte idegen hangon, bekönyökölttem az ablakba. Milyen jóképű, elmenék veled ingyen is, hintáztattam a csípőm jobbra, balra, mondtam a tarifát gumival, gumi nélkül, egész éjszakára, a szopás az plusz ötezer, anél csak gumival és síkosítóval, és előre kérem a pénzt.

Szállj be, mondta, és a zsebébe kotort, én biztonsági okokból nem csuktam be az ajtót, sosem lehet tudni, mikor kell menekülni, megszámloltam a bankjegyeket és a bal melltartómba dugtam.

Jó estét. A kocsi két oldalán két fickó, egy magas kopasz és egy jellegtelen, középmagas barna pasas, civil ruhás rendőrök. Felszólítottak minket, hogy igazoljuk magunkat. Nálam persze nem voltak papírok, csak játszani jöttem, mindjárt megyünk haza. Akkor bevisznek, üzletszerű kéjlgés, nem csináltam semmit, mondtam hatalmas bordó szájjal, semmit. De tanúk vannak, átvettem a pénzt, itt álltak tőlünk két lépésre, mindent hallottak, így járunk, a kocsijuk elején kamera van, az is be volt kapcsolva, potya fogás, nem emiatt voltak itt. Videofelvétel van rólunk. Azt esetleg lemásolhatjuk?, kérdezte Holland. Ezelős röhgés tört ki belőlünk. Narkósok, mondta a barna rendőr a másiknak, amikor kiszálltunk.

A kapitányságon még mindig ki-kipukkadt belőlünk a nevetés, pedig nem is szívtunk. Ujjlenyomatot vettek tőlünk. Ültem Holland mellett, a karomon zöld, sárga, fekete és bordó foltok, a véraláfutás összes fázisa, nem volt min csodálkozni, bent akartak tartani, amíg csak lehetett.

Szégyenkezve hívtam fel Cserest, hogy hozza be a személyimemet. Áldottam az eszem, hogy azon a napon, amikor verssorokkal borítottuk be a lakást, odaadtam neki apám kulcsait. A békülés szép gesztusának gondoltam, eszembe se jutott, hogy egyszer még tényleg jól jön. Akkor látták egymást először szemtől szemben, a faerezetet utánzó műanyag borítású rendőrségi asztal mellett, miközben én pirulva bámultam Cserest, ő pedig olyan kifejezéstelenül Hollandot, mint kottát szoktak, akik nem tudják olvasni.

Könnyű, napos ős következett, aztán egy félelmetesen szikrázó tél. Soha nem élveztem ennyire a hideget vagy azt a kevés havat, ami leesett, se a latyakot, mintha minden velünk lett volna, a város, de még a város fölötti ég is. Talán rosszul emlékszem vagy talán álmodtam azt a sok fényt, ami akkor télen mindent előntött. A karácsonyt az ágyfürdőkád-konyha Bermuda-háromszögben vészeltük át. Nem létezett a három nap végére olyan nyílásunk, amire ne izgalommal gondoltunk volna.

Nem kell eljőnnöd, ha nem akarsz, mondtam a tavasz végén Hollandnak, de tudtam, hogy velem jön, mert még mindig minden pillanatra szükségünk volt.

Az öreg Reiner az utolsó napján is dolgozott, nem voltam bent, Mara mesélte, hogy aznap is ugyanúgy kilenckor érkezett, mint máskor, ugyanolyan komoran végignézte a munkákat, kiosztotta a feladatokat, délután gyakor átment a főzelékeshez, evett egy tál borsó-főzeléket feltéttel, majd visszatért a munkához, pontban négykor hazaindult, és valószínűleg este ugyanúgy lefeküdt aludni, mint akármelyik másik napon, csak éppen reggel nem ébredt fel. Félelmetes ez a kimértség, gondoltam.

Izgatott, hogy feketébe kell bújnom, könnyű ruhát kerestem, nem vettem fel bugyit. Holland sötét famert és rövid ujjú fehér inget viselt. Az előszobában álltunk, megszorította a kezem, soha nem voltunk még ilyen csinosak.

Biztosan hosszú beszédek lesznek, mondtam és festéket kunkorítottam a szempilláimra. Tömeg lesz, meleg lesz, mindenki unni fogja, mindenki szomorú, büdös és fekete lesz. Összegyűlünk, egy csomó ismeretlen ember, azt nézzük, hogy valaki halott. Roszszabb, mondta Holland, a temetéseken, amikor összegyűlünk, azt nézzük, hogy mi még élünk és belerohadunk, hogy ez mennyire fáj.

Berta mamát gyakran hívták halottas házhoz. Nagy, meleg tenyerébe fogta a gyerekkézemet, úgy vezetett végig a kis járdákon, és halkán beszélt hozzám, mintha imát vagy ráolvasást mormolna. A párnás csípőjének ütődtem minden második lépésnél, azt képzeltem, hogy a szoknya alatt vattával van kitömve.

Megtanultam, hogy ahol halott van, ott halkabban beszélünk, óvatosan mozdulunk, vigyázva lélegzünk, mintha csak valami törékeny és rendkívüli értékű dolog volna a levegő minden láthatatlan részecskéjében. Lecsendesítjük a szavainkat és a szívünket is, így mondta, hogy szabad utat engedjünk a gyásznak, mert azt megállítani úgysem lehet semmiféle földi huncutsággal. Csak akkor nem tudtam erre emlékezni, amikor apám meghalt.

Földi huncutság, Berta mama szava járása. Ő elég sok földi huncutságot ismert. Olyasmiket, amikről úgy tartotta, hogy segítenek annak is, aki itt marad, meg annak is, aki elmegy. Kis barna üvegcsékben hozta magával a huncutságot, gyógynövénytinktúra, mondta, ez tényleg segít egy kicsit mindenkinek.

Schlammer Géza bácsi volt az első halott, akit életemben láttam. A tisztaszobában terítették ki, rendes kis parasztházban a régifaluban, vagyis a falnak abban a részében, ahol Berta mama is lakott. Pár hete még a kétkerekű kocsiján húzta maga után a füvet a kaszálóról a nyulaknak. Eljártam hozzá megnézni az állatokat, kivette őket a ketrecből, hogy megsimogathassam.

Jó napot kisasszonka, köszönt be a kerítésen, odaszaladtam, és megkérdeztem, hogy születtek-e kisnyulak. Ha születnek, üzenek, mondta. Aztán biccentettünk, és mindenki ment a maga dolgára. Ő kapta az agyvérzést, amit anyám szokott emlegetni, de Géza bácsi már igazán öreg volt akkor, és mire mi odaértünk, semmi nem látszott rajta. Öreg volt, mint mindig, mély barna ráncok futottak végig az arcán, a keze olyan érdes volt, mint a smirglipapír, amit a Berta mamánál a kredenciókban találtam. Kockás ingben, szürke nadrágban és gumicsizmában járt, kivéve, amikor ünnep volt, olyankor felvette az egyenruháját.

Mondta is Schlami néni, amikor Berta mamával odaértünk, hogy abban kell eltemetni, mert az ő ura a ravatalon is fess legyen. Az lett, ahogy visszaemlékszem. A Géza bácsi olyan fess volt a ravatalon, amennyire ez egy viaszos sajtra hasonlító háborús veterántól elvárható. Szinte daliás volt, pe-

dig fekvé valahogy alacsonyabbnak tűnt, és az volt az érzésem, hogy a ki-tüntetések nyomják a mellkasát. Nem fog az neki fájni vajon odalent? Berta mama azt mondta, hogy nyugodjak meg, semmi nem fáj már a Géza bácsinak és én megnyugodtam, mert, ha valamitől meg lehetett nyugodni, az a Berta mama volt.

Sétáljunk még kicsit, mondtam Reiner szertartásának végén Hollandnak, és a tenyerébe csúsztattam a kezem. Akkorát sóhajtott, mintha ettől a mozdulattól könnyebbült volna meg, ettől ért volna végre véget a temetés, ettől én is könnyed lettem, a szemem kitisztult, végre megint tudtam másra gondolni, nem csak a szerencsétlen öregemberre, aki a munkaadóm volt, akitől tartottam, de néha kinevettem magamban, közben valahogy tiszteltem a sok, komoly munkáért, amit elvégzett. Rájöttem, hogy semmit se tudtam róla. A családját ott láttam először. Mara mondta, hogy már felvették a kapcsolatot korábban, egylőre őt bízzák meg. Ez végképp nem lepett meg. A kérdést, hogy hogy lesz így gyereke, nem tettem fel, uralkodtam magamon.

Amikor eléggé eltávolodtunk a gyászneptől, Holland végre megcsókolt. Ez is olyan volt, mint egy sóhajtás, ahogy az egész délután olyan volt. Benne voltunk egy furcsa áramlatban, a gyász füstös pára volt a levegőben, elszállt az is.

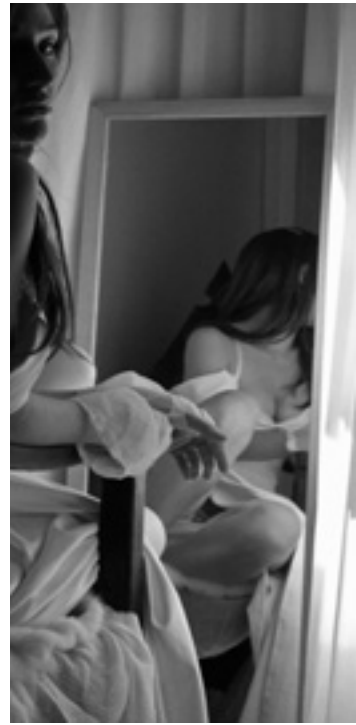
Sétáltunk. Rugdostuk a kavicsokat, lóbáltuk a kezünket, idétlenkedés feketében. Egy nagy fa tökéletes árnyékot vetett a tövében álló padra, ez nekünk volt ott, minket várt. Holland lezutyant rá, mintha egész nap szenet lapátolt volna, én elé álltam, kis terpeszben, látni akartam, ahogy megmoccan benne az érdeklődés. Lehajoltam, közvetlenül az arca elé, épp csak öszszeértünk, nem csókoltam meg, hadd fájjon. A kezét lassan a ruhám alá irányítottam. Muzsáj volt mosolyognom, pedig halálosan komoly akartam maradni, úgy gondoltam, az ilene igazán a helyszínhez. Komolyan, mélyen kívánni.

Holland velem kapcsolatban nem lepődött meg semmin, legalábbis éreztem, hogy elhatározta, nem fog megdöbbenni többé. Felfelé csúsztatta a kezét a combom belső oldalán, nagyon halkán próbált lélegezni, arra számított, hogy elér a bugyimig, és igen, mégiscsak meg tudtam lepni. Kinyitotta a száját, de nem szólt semmit, mert igazából ő is épp így kívánta volna, ha kívánhat valamit, és épp így élvezte. Egy perc múlva már az ölemben ültem, nyitott nadrágját eltakarta szoknyám. Belehörögtem a vállgödörbe. Apró mozdulatok, láthatatlan rándulások, fojtott légvételek. Öleltem, mint az életet.

És ránk várt az egész nyár. Egy forró estére új csipkéket vettem magamra, tiszta fehérbe öltöztem, mert aznap angyalok voltunk. Úgy csábítottuk el egymást, ahogy a szüzek, hosszú, hosszú játszadozással, még bele is pirultunk. Félénken kihátráltam az erkélyre, az jelentett biztonságot, ha bárki láthatja, mi történik. Eszembe jutott a szemközti ház ablaka, amiről gyakran képzeltem, hogy a függönye mögül valaki figyel. Már a combom tövében éreztem a nedvességet, remegni kezdett valami a hasam mélyén és észrevétlenül szétszivarogott a végtagjaimba, elképzeltem, hogy ha felülök a korlátra és szétnyitom a lábam, a pínám csillogni fog a lámpafényben. Felültem, Holland lassan lépkedett felém, olyan volt, mint egy jelenés, ahogy a közvilágítás sárga fénye rávetült, anyagtalannak tűnt a teste. Megnyalta a száját, éreztem az édes nyálát, megmarkolt és akkor elvesztettem az eszméletemet.

Még sosem láttam ilyen közélről az éjszakai aszfaltot. Szemcsék, repedések, ez a mi járdánk. Itt gyűrődik az Alpok, a térdemnél lehet valahol a Mecsek, a vállam mellett a Bakony, az orrom előtt egy mélyedés, benne esővíz vagy valaki idehugyozott a ház elé, ez lehet a Fertő-tó. Valami történt, érzem, hogy nemsokára eszembe fog jutni. Mást nem érzek, nincs például testem. Végre nincs testem.

Mégis van, az arcomat nyomja a beton. A szemem alatt meg az állkapcsom bal oldalán. Nem fáj, csak egy erős, tompa érzés, megpróbálom becsukni a szemem. Nem, mégsem csukom be, csak pislogok egy rövidet, nehogy lemaradjak az eszméletemről, amikor megérzem, hogy csukva van a szemem. Akkor mi a franc van, átlátok a szemhéjamon, mint valami álomban? Nem mintha sok fogalmam lenne az álmokról, évek óta nincs rólu-k fogalmam, lehet, hogy sose volt, csak képzelem, hogy valaha aludtam, valaha álmodtam, most akkor megpróbálom kinyitni a szemem. Tényleg majdnem úgy van minden,

itt vagyok a járdán, az orrom előtt kis ebihal alakú mélyedés, a Fertő-tó, a térdemtől egy araszra az Alpok, a Duna haránt irányban fut át alattam, akkor tehát az előbb csukott szemmel is láttam ugyanezt, vagy csak eltévedtem az időben és előre kigondoltam, mit fogok látni. Bogarak züzmörögnek valahol a hátam fölött, néha súrolják a finom anyagot.

Tényleg kiültem az erélykorlátra? A szemgolyómat próbálom lefelé fordítani, semmi mást nem vagyok képes megmozdítani, nem fáj semmim, nem érzek semmit, csak ezt a nyomást, mintha a beton rám nehezedne, pedig úgy tudom, én vagyok fölül. Sok mindent el tudok most képzelni, de azt azért még nem, hogy a föld alatt lennék. Valaminek még történnie kell, még nem tartok ott, nem lehet, hogy már be is kell fejezni, úgyhogy inkább nem mozdítok semmit, nem tudok vagy nem akarok mozdulni, ezt most igazán nem lehet eldönteni. Hallgatom inkább a bogarak furcsa nyüszögő zszizségését a hátam fölött. Az éjjeli rovarok idegesítő zaja. Hol van Holland?

Meg tudom mozdítani a szemem. Ha lefelé nézek, persze mihez képest, szóval csak úgy előre, furcsa foltokat látok a járdán, homályos, közeli tömbök, sokáig kell fókuszálni, mire rájövök, hogy ezek a foltok Holland térdei. Mellettem kuporog, fölém hajol, ő nyüszög, azt hiszem, az ujjaival a hátamat kapirgálja, mintha nem tudna hozzám érni. Nincsenek bogarak. Holland darálja a mondatokat, az édes, gyönyörű Holland, istenem, milyen rohadtul érezheti magát, nem tudok neki szólni, hogy hallom, nem látja, hogy kinyitottam a szemem. Sír, úgy hallom, sír, Mindjárt itt lesznek, mondja, mindjárt jönnek, bevisznek a kórházba, minden oké lesz, duruzsolja markolássza a hátamon a csipkés anyagot. Remélem, nem szakadt el.

(Zsuzsa)

Orsi kipakol a szőnyegszínpadra helyettem, odafordítja a két fotelt az asztalkához, vizet készít oda, meg poharakat. Lassan érkeznek a vendégek. Telik a hely. Megjön a fiú, aki fel fog olvasni, és megjön Birnbaum, sokszor vezet nálunk esteket, állítólag ismert kritikus. A fiú nevét nem tudom megjegyezni. Koccintunk. Mindenkire mosolygok, mindenkinek azt mondom, hogy nagyon örülök, örülök, hogy itt vannak. Amit szoktam. Orsi körbejár és fecseg. Beszélget. Ragyog.

Tavaly egy péntek után, amikor ráérősen mosogattunk, azt mondta, irigyel engem. Ez jut most eszembe. A felespohár kicsúszott a kezemből, bele a melegvízbe, puhán koppant a mosogató alján. Engem, ugyan miért?

– Neked van egy rendes életed – mondta. – Szereted a férjedet, ő is téged, van egy klassz nagyfiad, jó helyen laksz, szép ház, kocsi, szóval mindened van, amire az ember vágyik.

– Még több is – feleltem fanyarul, de nem értette el.

– Ja, hát az üzlet is itt van – mondta, mire már csak egy félmosolyom jutott. Hallanád erről Bandit, gondoltam. Látnál engem éjszakánként és hajnalban a teraszon. Járnál te anyámhoz. Halogatnád te azt egész életedben, amit. Amit halogatok én.

– Hát... mindenkinek megvan ám a maga életével a baja – mondtam, és eszem ágában sem volt erről többet szólni. Szorongatta a torkomat az évek óta ki nem bomló sírás.

– Tudom. De mégis, hát nézz rám! Itt vagyok még mindig egyedül. Jó munkám van, szó se róla, ez az egy biztos. Van egy kis lakásom, megélek, nem szorulok segítségre, jó, a bátyám, a Misi azért néha támogat, de anélkül is meglennék. De... nincs családom, és már nem is lesz. Már közelebb az ötven, mint a negyven, nekem már... – megértően akartam ránézni, mondani valami biztatót, de azt hiszem, inkább szánakozó pillantás lett belőle. Le is hajtottam inkább a fejem, és szigorúan néztem az üvegpoharat a kezemben, mintha makacs szennyeződés lenne rajta, kaparásztam a kefével.

– Nincs úgy igazából senkim – folytatta. – Sokáig nem is zavart. Örültem A Szerk után a szabadságnak, aztán meg mindig volt azért úgy valakim. Csak ahogy, mint neked, így teljesen, igazából, így nem. És tudod, hogy én nem vagyok olyan... olyan... konzerva-

tív vagy ilyesmi, de ha erre gondolok, akkor azt érzem, hogy velem valami baj van. Hogy senkinek se kellettem egészen. Úgy teljesen, hogy család, meg minden. Tudod... – elhal-
kult és láttam, hogy rezegnek a fürtök a feje tetején.

Háttal állt nekem, felpakolta a poharakat, aztán megfogta a rongyot és törölgetni kezd-
te a pultot, de csak ott, hogy ne kelljen megfordulnia.

Sajnáltam. Sajnáltam, hogy nem lehet elmondani azt, hogy milyen belülről valami.
Hogy én ezt soha senkivel nem fogom tudni megbeszélni. Ezt nem fogja megérteni sen-
ki. Ha megpróbálnám pár mondatban összefoglalni, nevetséges lennék. Egy elégedetlen
picsa, akinek a férje a segge alá tolt mindent, de neki semmi nem jó, mert neki a szabad-
ság kell, az alkotómunka, meg a szaros érzelmi élet.

Aki jól él, annak minden problémája kamu. Épp elégszer hallottam efféle beszélgetéseket.
A vendégektől, művészekről, turistáktól, diákoktól, a nyugdíjasoktól, bárkitől, aki bejött
és fecsegett itt valamelyik asztalánál. Pontosan tudom, hogy a gazdagok (és akkor először
gondoltam magunkra úgy, mint gazdagokra, egy gazdagnak számító családra), azok nem
is igazán élnek. Azok a jólétben már nem tudják, mi bajuk legyen. Ez voltam én. Az én
fogyatékoságom a pénz. Hogy van. Akinek nincs, annak vannak igazi problémái. Az én
problémáim tehát nem meghallgathatók, nem értékelhetők, nem mérhetőek meg. Én a gaz-
dag picsa vagyok, ha panaszom van. Picsa, picsog, nyafog, hisztizik. Hallom őket, sokáig
hallgattam itt őket, ma már inkább csak beülök a pult mögé, szeretném becsukni a fületem.

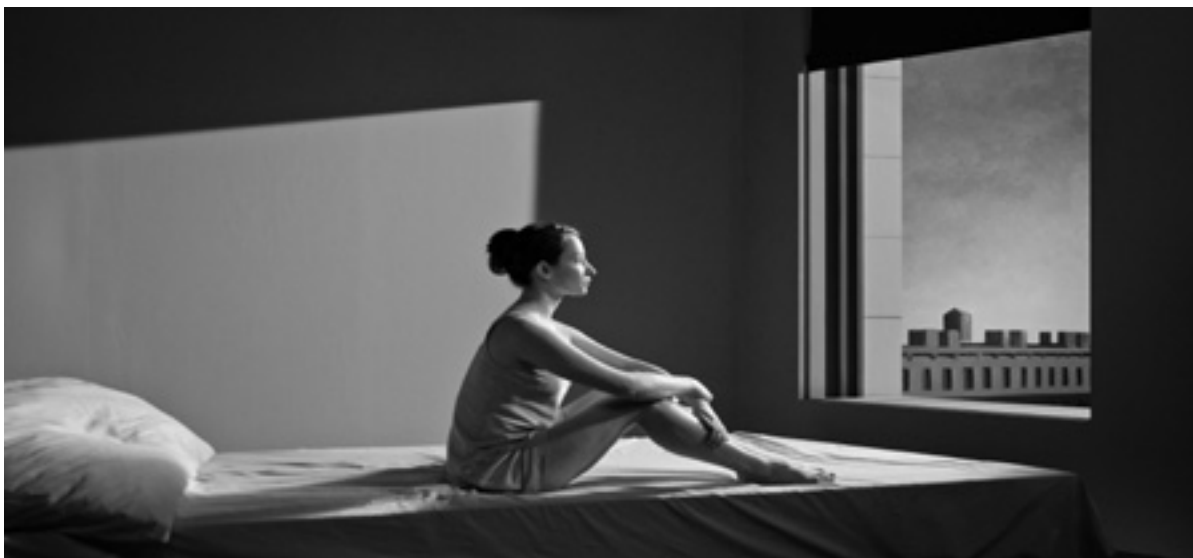
Sokszor jut eszembe ez a mosogatás. Sokszor gondolok arra, hogy irigylésre méltó éle-
tem van. Nem tudok elmondani senkinek semmit az egészről anélkül, hogy ne érezném
a megvetést. Nem mondok semmit, mert előre tudom. Ismerem. Nem mondják ki az
ilyesmit az emberek, sokszor nem is éreztetik, csak egymás háta mögött beszélnek róla.
Kíméletlenül. Még hogy a pénz nem boldogít, mondogatják, és nevetnek. Azért én elvi-
selném ennek vagy annak a házát, autóját, fizetését, bundáját, állását. Aki nem tologat-
ja hó végén a csekket, az nem beszél gondról, ha nem akarja, hogy ez a kórus szólaljon
meg a háta mögött. Én nem akarom.

Tamás elmesélte nekem a házasságát. Azelőtt mondták ki a válást, hogy hazajött, de évek
óta külön éltek. Gyerekük nem volt, a nő mégis a lehető leghosszabbra nyújtotta a proced-
úrát. Mindenből részesedést akart.

– Csak azért – mondta –, mert amikor kiköltöztem, baráti áron lakhattam a vendég-
házában. Aztán meg elvettem feleségül. Úgy érezte, neki minden jár abból, amit elértem.

Nem tudtam, mit illik erre mondani, csak megfogtam a kezét.

– Ismerem a Bandit – mondta, amikor végre kinyögtem, hogy velem meg az a helyzet,
hogy félek. – Tudok az üzleteiről is, én egyikbe se szálltam be. Az utóbbi időben többre is
invitált – kérdően nézhettem, mert rögtön hozzátette: – Interneten meg telefonon azért
kommunikáltunk.

– Tényleg, egyik nyáron fel is dobtá, hogy menjünk Kanadába nyaralni. De én nem akartam – nevtünk. – Furcsa, nem?

– Igen, akkoriban lehetett az a lakópark a parkban, ott nagyon elkelt volna neki egy kis segítség, de megoldotta. Tudom a dolgait. Tudom, micsoda befolyása van, mi mindenben van benne.

– Hát, én nem. Nem pontosan.

– Nem baj. Nem is fontos.

– De nem tudom, mi lesz így velem.

– Veled? Velünk?

– Is.

– Kitalálunk valamit. Nem lehet máról holnapra. Az biztos, hogy tud rólunk.

– Tudom.

Ennek a beszélgetésnek már egy éve. Kéthetente találkozunk, zárás után, itt. Eddig még sikerült elkerülni azokat az alkalmakat, amikor szigorúan hármásban kellett volna lenni. Tamás kiment magát, ha szombati összejövetelre hívjuk, máskor pedig csak Bandival találkozik vagy velem. Ezt nem lehet sokáig csinálni.

Úgy titkolózunk, hogy nem titkolózunk. Mindenki tudja, hogy mindenki tudja. Minden második héten el vagyok rá készülve, hogy Bandi, vagy rosszabb esetben egy embere ránk töri az ajtót.

Ez a pontos. Elkészültem.

Várunk. Arra is, hogy Andris leérettségizzen. Azt mondtam, most nem hagyhatom cserben, most még ki kell tartanom, amíg eldől, mi lesz vele. Tamás azt mondja, semmi baja nem eshet, ilyen apával a háta mögött, de érti, amit mondok. Ez jó. Értenie kell.

De nem tudom, mire számítsak Banditól. Nem merek ránézni, nem merek visszaszólni egy ideje semmiért. Szinte csak lefekvéskor találkozunk. Fél éve nem nyúlt hozzám. Nem is gondoltam, milyen könnyen összejön fél év. Későn fekszem, külföldön van, megvan a havibajom, és máris eltelték a hónapok.

Ha szembe kell menni az egész bagázssal, akkor szembe fogunk menni, mondja Tamás, én meg nem akarom tudni, mit is jelent az egész bagázs, pláne mit a szembemenés. Nem akarom tudni, de tudom. Kéthavonta szombat esténként a saját házámban látom egy részét. Egyszer megtettem, hogy migrént színleltem, és nem mentem el Tampertékhez. Mire olyan igazi fejfájásom lett, hogy hánytam.

Nem is emlékszem, mikor hánytam utoljára. Egyszer, amikor mamáékkal nyaraltunk a Balatonon. Földvár, négyágyas szoba, három egy fal mentén, egy meg velük szemben, azon aludt papa. A falakon semmi, de az ablak előtt a víz, és én ott lebegtem a tűző napon mindjárt reggelitől kezdve. Mama az árnyékban rejtvényt fejtett, papa olvasott, Lakkó hol bejött a vízbe, hol kukoricát evett a parton, hol egy fagyit, papa mindig elkísérte a büfékig, ha kért valamit, sorba állt vele, vett neki mindent. Én nem kértem semmit, én csak fürdeni akartam, végre a víz. Estére belázasodtam és hánytam, mama azt mondta, azért, mert én sose tudom, mi az elég. Otthagytott a közös vécében, azt mondta, ne fejtsek fogat mosni a végén. Nyolcéves lehettem.

Azóta talán egyszer volt gyomorrontásom. Alkoholtól azon az estén hánytam először és utoljára, amikor Erika magával vitt PUF-koncertre. Se előtte, se utána nem ittam anynyit vagy úgy, pedig sokszor akartam hányni, mert az kitisztít, éreztem, hogy megkönnyebbülnék, de csak fetrengtem. Fekve is szédültem, émelyegtem és nem hánytam soha de soha, mert amit az ember bevitt, annak bent kell maradni, nem pazarolunk, nem köpjük ki az ételt, az italt, a tablettákat, semmit.

Orsi azt mondta, dugjam le az ujjamat a torkomon, amikor megünnepeltük születés után a visszatérésemet. Sokat ittam. Ő is, csak ő jobban bírja. Nem merem hazamenni. Ledugtam az ujjam, de csak öklendeztem, minden felkavarodott, a beleim a nyakam irányába törekedtek, görcsölt és húzott belül minden, köhögttem, csorgott a nyálam a vécékagylóba és nem jött vissza semmi. Amit lenyeltél, ne add ki. Hideg vizet csorgattam a tarkómra, egy óra eltelt, mire jobban lettem. Orsi vitt haza taxival, Bandi vigyorgott, amikor be-

léptem, Andriska aludt, én szégyelltem magam, feküdtem az ágyban, de mindegy lett volna, állva, ülve, fekve egyformán rossz volt. Néztem a plafont, aztán becsuktam a szemem, mintha aludnék, lassan lebegni kezdtem.

Amikor nem mentem Tampertékhez, azt mondtam, nem tudom, mi ez, de biztos, hogy migrén, besötétítettem a hálószobát délben és lefeküdtem. Andris nem volt otthon. Bandi azt mondta, vegyek be valamit, nézte egy kicsit a tévét a nappaliban, aztán elment az öszszejövetelre nélkülem. Nem tudtam örülni annak, hogy átvertem. Nem is hittem igazán, hogy elhiszi. Miért nem merem megmondani, hogy nincs kedvem odamenni? Hazudok egy embernek, akivel húsz éve együtt élek, aki után pucolom a vécét, amikor rájön a vékonyfóság, akinek gyereket szültem, akivel először voltam külföldön, amikor nem sokkal a házasság után elkísértem Bécsbe egy üzleti ügyében, előtte még útlevellem se volt, két hetet kellett rá várni, aki megmutatta nekem az Albertinát, a Louvre-t, a Pradót, a tengert, akiről tudom, hogy utálja a parajt, de szereti a puncsot, tudom, milyen szagú az átízadt inge, az egézsnapos zoknijja, tudom, hogy Spanyolország alakú anyajegy van a köldöke fölött, akivel először és utoljára voltam ultrahangon úgy, hogy egy új életet hordoztam a testemben, akivel először voltam rendesen együtt az ágyban, először voltam gyerekágyat venni, könyvelőnél, golfmeccsen, vitorlásán, 3D moziban, hipermarketben, McDonald's-ban, és végig úgy volt, hogy nem hazudtam neki. Nem hazudtam, hogy nem félek tőle, mert nem féltem tőle.

Kihánytam aznap este a könnyű grillezett padlizsánt gomolyával, a szombat estéket, a karácsonyokat, a születésnapokat, a szülési fájdalmakat, a babacipőket, az aggodalmakat, meglepetéseket, örömöket, ajándékokat, félreértéseket, megmagyarázhatatlan számológát, a rémálmodtól ragacsos hideget, amiből minden reggel egy új réteg tapadt meg körülöttem a levegőben és nincs az a zuhany, nincs az a forró zuhany, ami feloldja. Kihánytam húsz évet, aztán feküdtem a csöndben, néztem a fekete plafont, nem vártam, hogy látok majd ott valamit, nem is láttam, én magam vetítettem oda egy alakot, egy tervekkel teli fejű figurát, kicsit álmodozó, kicsit naiv, kicsit szerencsétlen, kicsit mégis ügyes, kitaró és szenvedélyes alakot, semmi különös, semmi fontos rendeltetés az életben, csak mindaz, amit a fejében forgat, az lennék én. ■ ■ ■

■ **Szeifert Natália:** 1979-ben született Zircen. Rendszeresen publikál irodalmi lapokban verset, prózát, recenziót. *Láz* című kisregénye 2012-ben jelent meg (Könyvműhely). Jelenleg Budapesten él.

